

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 108.

Femte Session.

68de Møde.

Kirsebagen den 14de Februar.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortsat): Hvad det hele Tillæg angaaer, saa er jeg i nogen Forlegenhed med, hvorledes jeg skal udtale mig om det. Det gjør mig ondt, at jeg ikke endnu har kunnet komme til nogen bestemt Erkendelse af, hvorvidt den Nytte, disse Forligsmæglere ville kunne stifte, er saa stor, at den vil kunne opveie de Ulemper, der i flere Tilfælde kunne være forbundne med samme. Det vil ogsaa lettelligen sees, at hele Lovudkastet er frejvet, uden at man har tænkt paa en saadan Indretning, der altsaa ikke ganske passer ind i Lovforslaget. Skjøndt jeg maa indrømme, at dette Forslag er forfattet med megen Sagskundskab, saa har man dog i enkelte Tilfælde været noget i Forlegenhed med Hensyn til de Regler, man skulde give. Man henviser vel i § 82 til de almindelige Regler og Forskrifter i den gjældende Forligslovgivning, men man har dog troet det nødvendigt at tilføie, at en vis Regel ikke skulde iagttages med Strenghed. Det er en Form for en Lovbestemmelse, der ikke er heldig, at man henviser Dommeren til at rette sig efter en vis Lov, men det siges, at han ikke skal rette sig efter den med Strenghed, hvorved der altsaa gives hans vilkaarlige Skjøn et vist Spillerum. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg at tage under Overveielse, om man ikke kunde faae en bestemt Regel med Hensyn til det Forhold, der er Gjenstanden for § 82, derved, at man ikke bestemte, at der skulde fra Forligsmægleren fordres Oplysning om, hvilken Paastand der under Forligsmæglingen var bleven nedlagt, hvoraf Følgen vilde blive, at man ved Politieretten kunde

fremkomme med en forandret Paastand, og hvorefter saaledes den Regel, der ellers gjælder efter Forligslovgivningen, at ingen ny Paastand kan i Almindelighed fremsættes, uden at den har været Gjenstand for Forlig, ikke her vilde være gjældende. Man skulde altsaa holde sig til den Sætning, at Gjenstanden for Sagen skal være nævnt, naar man indaanker Sagen for Politieretten, hvorfra man da kunde gjøre Undtagelse med Hensyn til Contraktage, som ogsaa er foreslaaet. Naar man saaledes kunde finde visse Gjenstande, der skulde bestemmes efter de samme Regler, der ere de gjældende med Hensyn til den almindelige Forligsmægling, og man kunde sætte i Forbindelse dermed en Bestemmelse om, at en anden Regel ganske skulde falde bort her, da kunde man muligens faae en noget mere bestemt Regel, angaaende det Spørgsmaal, der er Gjenstand for Udvalgets § 82; dette overlader jeg forøvrigt til nærmere Overveielse, hvis Tillæget skulde blive vedtaget.

Bed Forhandlingen med Udvalget har jeg tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at denne Forligsindretning, naar den bliver sanctioneret, muligens ikke vil faae Anvendelse alene paa Tyndeforholdet, men ogsaa paa Dagleie og lignende Forhold, der ikke ere egentlige Tyndeforhold, idet Placaten af 6te Septbr. 1828 har bestemt, at de Regler, som Anordningerne foreskrive angaaende Behandlingen af Sager mellem Huusbond og Tyende, ogsaa skulle være anvendelige i Sager i Anledning af Dagleie eller andre Overenskomster, hvorved Nogen paatager sig Arbejder, der ere lige med dem, der forrettes af Tyende, uden dog at indgaae i et egentligt Tyndeforhold. Jeg troer ikke, at det vilde medføre nogen Ulempe, om ogsaa denne Udvidelse fandt Sted. Den nævnte Lov